

Увод

По Правилу свако предузима правне радње за себе. Лице које је предузело правну радњу стиче непосредно за себе права и обавезе. Али поједини равни субјекти нису увјек у стању да за задовољење својих потреба предузму одређене правне послове. Неко не може стицати права и обавезе своји правним радњама због постојања одређених правних сметњи (услје недостатка пословне способности), а неко због фактичких сметњи (услјед недостатка пословне способности), а неко због фактичких сметњи (одсутност). Стога структура модерног друштва и потребе промета у повећаној мјери захтјевају да правне радње може предузети једно лице (заступник) за друго. Ту функцију испуњава установа заступништва.

1.2 Појам заступништва

Заступник је лице које предузима правну радњу у туђе име и за туђи рачун. Дакле, за заступништво је карактеристично:

да је једно лице овлаштено преузело радњу у туђе име, то јестеда све правне последице из такве радње погађају непосредно лице у чије је име радња предузета;

економски ефекти те радње остварују се не у имовинској маси онога који је правну радњу обавио, већ заступаног.

Водећи рачуна о ове две карактеристике, појам заступништва се може одредити на следећи начин: ако једно лице (заступник) у туђе име и на рачун једног другог (заступаног) предузме правну радњу, правне последицеједне такве правне радње непосредно погађају заступаног. Према томе, заступник својим правним радњама заснива грађанскоправни однос између заступаног и трећег лица. Права и обавезе из таквог грађанскоправног односа стиче непосредно заступани, а не заступник, то јест заступани без икаквих других радњи постаје субјект грађанскоправног односа. Структура заступништва се карактерише дејством или учешћем три лица: оно лице за кога се од стране другог закључује правни посао или за кога се правни посао предузима назова се заступани (А); онај који дела за заступаног назива се заступник (Б); и онај са којим се уговор закључује или према коме се правни посао предузима, назива се трећи (ИКС). Правни однос на коме почива заступништво између лица А и Б означава се унуташњи односом.

Унутрашњи однос између заступника и заступаног може се заснивати на облигационом правном уговору о налогу, уговору о раду, уговору о друштву, или уопште тек накнадно на одобрење од стране заступаног. Ако ове радње треба да произведу непосредно дејство за личност заступаног, заступнику је неопходно додатно овлашћење – пуномоћ.

1.3 Пуномоћ

Од заступништва треба разликовати неке друге институције. Није заступник:

Гласоноша које преноси само туђу вољу. Заступник изјављује вољу са дејством за заступаног.

Гласоноша не изјављује своју вољу, већ преноси изјаву налогодавца. То преношење је чисто фактичка радња, реалан факт, па се за њу не захтјева пословна способност, већ је само природно својство за преношење. Оправданост овога разликовања је спорна, поготово када се ради о случају усменог закључивања уговора преко заступника, односно гласоноше.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com